

Дѣцата често желаятъ лоши работи, като се водятъ отъ мисль, че нѣщо приятно или важно ще стане. Много се излѣгватъ да казватъ: дано умре татко, че да дойде музика да свири на погребението. И много хора ще се събератъ, а ние дѣцата съ черни дрехи ще вървимъ подиръ златната кола... Ала веднага се същатъ, че сетнѣ безъ татка ще бжде много лошо и бързо се отказватъ отъ първата си мисль.

— Мамо, рече Цвѣтанка. Колко ми е драго, че мога да помагамъ на раненитѣ. Когато ги донесатъ, най-първо ги слагатъ по дѣскитѣ изъ стаитѣ и коридоритѣ, защото за тѣхъ нѣма свободни кревати. Ние веднага отиваме, занасяме имъ ризи, гащи, постилки и покривки. Като ги повдигнатъ прислужницитѣ, подъ тѣхъ локви отъ черни кърви.

Всичкитѣ имъ дрехи потънали въ нечиста кръвъ и приличатъ на мушама. Прѣобличатъ се и ние дигаме кървавитѣ дрехи, па ги отнисаме да ги оператъ. Войниците едва гледатъ и нищо не думатъ. На другия или на третия день, като се опразднятъ кревати отъ оздравѣли войници, почистваме ги и новитѣ болни се прѣнасятъ на тѣхъ. Даваме имъ чай, хлѣбецъ и чорбица. Нищо не имъ се приказва. Завили се прѣзъ главата и по цѣлъ день спятъ или мълчатъ безъ да продуматъ съ по-старитѣ болни. Изглежда, че тѣ сж много изморени и отслабнали хора. Но като почнатъ да се хранятъ съ топла чорба, съ чай; като си изпочинатъ 2—3 дена, зематъ да се съживѣватъ. Първо си отвиватъ главата и изглеждатъ, какво има около тѣхъ. На другия день, които могатъ, ставатъ седнали и начеватъ да приказватъ. На третия или четвъртия день зематъ да се смѣятъ и да се закачатъ съ по-старитѣ болни, които вече отколѣ сж си отпочинали и сега